

τὴν ἀνακάλυψιν ἰδιῶται· αὐτὰ ὅλα εἶνε δικαιώματά της· δικαίωμα ὅμως καὶ ἡμῶν εἶνε ἀφοῦ ἀπαξ εὐρέθησαν 60,000 δραχμαί· ἀφοῦ συλλαμβάνεται ὑπὲρ τρία ὄργανον προγενεστέρως καὶ μελλούσης κλοπῆς· νὰ ζητήσωμεν δραστηριότητα καὶ νομοσύνην παραδειγματικὴν πρὸς ἀνακάλυψιν μιᾶς ἢ καὶ πλείονων συμμοριῶν, καὶ νὰ ζητήσωμεν ἀκόμη παρὰ τῶν εἰσαγγελικῶν καὶ ἀνακριτικῶν ἀρχῶν καὶ παρ' αὐτῆς ἀκόμη τῆς κυβερνήσεως ὅπως μείζων τοῦ συνήθους σημασία ἀποδοθῇ εἰς τὰ κρούσματα αὐτά, διότι ἡ κοινωνία εἶνε κατεσκευασμένη καὶ ὑπογίως ἐργάζονται ὅχι μίξ, ἀλλὰ πολλοὶ ὑπόνομοι καὶ καμόρροι.

## ΠΟΥΦΦ-ΒΡΩΜΑ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

**Πειραιεύς, 18 Αὐγούστου.**

«... σκολήκων βρῶμα καὶ δυσωδία» θέλουν νὰ μᾶς παραστήσουν δῆθεν οἱ παπᾶδες τὸ μέλλον «μὲν ρεπὸν» μας ἐνῷ δι' ἡμᾶς τοῦλάχιστον τοὺς Πειραιεῖς δὲν παρουσιάζει τι ἔκτακτον ἢ τοιαύτη διαβεβαίωσις, ἀφοῦ δὲν μᾶς ἔμεινεν ὁδὸς, πάροδος, λεωφόρος, πλατεῖα ἀρράντιστος ἀπὸ ἄμω-νιοῦχα νάματα καὶ μὴ κεκοσμημένη ἀπὸ κάθε εἶδους θνησιμαῖον τῶν ὁποίων ἡ δυσωδία, κατὰ μυθιστορηματικὸν ὕψος, ὑφύεται ὡς εὐχαριστήριον ὑμνολογικὸν θυμίαμα πρὸς τὴν ὑπερκατακλύζουσαν τὸν τόπον μας θεότητα Βρῶμαν!

Ὁ δῆμαρχός μας ἐτοιμάσας ὡς καλὸς πλοίαρχος ἐν τάξει τὰ ἡερτιά τῆς ἀναχωρήσεώς του δὲν κατέβαλλε καὶ τόσῃ φροντίδᾳ ὅπως τὴν προσφέρῃ περισσοτέραν εὖοσμον καὶ ὀλιγωτέραν σκοληκόβρωτον τὴν πόλιν εἰς τὸν μεταβληθέντα εἰς Σεβᾶχ-θαλασσινὸν ἐν Εὐρώπῃ διάδοχόν του. Ὁ ἀμλετικῆς φυσιognομίας ὑπαστυνόμος καρτερικώτατα ἀναμένει τὸ πεπρωμένον του ὅπερ δὲν τὸν διαθέτει βεβαίως τόσον θερμῶς ὑπὲρ τῆς καθαριότητος. Τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα, τίς οἶδε ποίας ἐκπλήξει μᾶς διοργανίζου καὶ αἱ ὁποιοὶ τοὺς ἀπομακρύνουν πάσης παστρικοσύνης. Οἱ δὲ κάτοικοι; Οἱ κάτοικοι καλὲ εὐρίσκονται εἰς τὸ στοιχεῖόν τους ὅταν κυλῶνται εἰς πάντα βόρβορον. Ὡστε ἔπρεπε νὰ εὐρεθῇ ὁ Ἡρακλῆς Κορσονάκος πρὸς καθαρισμὸν τῆς κόπρου τοῦ Αὐγείου-Πειραιῶς.

Περίελθετε οἰονδήποτε μέρος τῆς πόλεώς μας θελήσετε καὶ ἂν ὅχι κατὰ βῆμα, ἀλλὰ κατὰ καρτουνί θὰ ἀπαντήσετε καὶ ἐν μνημεῖον ἀκαθαρσίας εἰς τεκμήριον τῆς βρωμαρεσκειᾶς τῶν ἀρχῶν καὶ τῆς χοιροφθείας τῶν κατοίκων. Ἰδοὺ καὶ τινες βρωμομολόχοι ἐκ τοῦ ἡπεράντου Πειραιικοῦ κοπρῶνος τὰς ὁποίας ἐν εἶδει ἀλεξικόλλου σημειοῦμεν χάριν τῶν εὐαισθητοτέρων ἀναγνωστῶν καὶ τοῦ κ. Λομβάρδου, εἰς ὃν κρέμονται αἱ ἐλπίδες μας καθὼς αἱ τῶν θαμνῶν τοῦ «Κήπου τῶν δακρύων» εἰς καμμίαν σύντομον ἀλλαγὴν. Λάκα Βάβουλα καὶ γούβα πάτης ἀκαθαρσίας. Ὁδὸς Πινδάρου καὶ γενικὴ ἀποθήκη-νεκροταφεῖον-σαρδελλῶν ἐν καταστάσει ἀποσυνθέσεως. Συνοικία Καραβῶ καὶ Κωπαῖδες τελμάτων ἄνευ ἐλπίδος ἀποξηράσεως των. Τροῦμπα καὶ κεντρικὰ ἐν ὑπαίθρῳ ἀφοδευτήρια. Ὀδραῖλα καὶ βρωμοπάζαρον εἰς βαθμὸν ἀφθονίας πανηγύρεως. Οἰκόπεδα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ συνοικίας Τσίλλερ καὶ Βεζούβιος ἀναθυμιάσεων, ἑτερα ὅπισθεν τῆς ἐπὶ τῆς κεντρικωτάτης ὁδοῦ Σωτεῖρας οἰκίας Βρυχνοῦ ἱατροῦ μεταποιημένα αὐτοσχεδίως εἰς σταύλους ὄνων τῶν παρακειμένων ὀπωροπωλείων, οἵτινες ἐκτελοῦν τὰς ἀπολύτους ἀνάγκας των σύμφωνα μὲ τὴν φυσικὴν των στωϊκότητα. Παραλία Ζέας λίμνης ὅπισθεν οἰκίας Λαπράνου τῆς ὁ-

ποίας ἡ αὔρα καὶ χοίρους εἶνε ἱκανὴ νὰ θανατώσῃ. Πλατεῖα πυροσβεστῶν ὅπισθεν στρατ. σχολῆς καὶ κατάλυσις τῆς παμμεγίστης ἐπὶ τοῦ τείχους ἐπιγραφῆς ἀπαγορεύεται κτλ. καὶ πλῆθος τέλος ἄλλων, ἥκιστα ἱαματικῶν, πηγῶν οὕρων αἵτινες ἀπαντῶνται ἐν ἀφθονίᾳ καὶ ἐκ τοῦ συστάδην εἰς τὴν πόλιν μας.

Χάρις ὅμως εἰς τὴν παλάμην καὶ καλὴν θέλησιν τοῦ κ. Κορσονάκου ὁ Πειραιεὺς ἀπὸ προχθὲς ἥλλαξε κομμάτι ὄψιν. Κατερχόμενος ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἀνὰ πᾶσαν πρωίαν ὁ κ. Διευθυντὴς περιέρχεται τὴν πόλιν με συνοδείαν ὑπαστυνόμου μας, κλητῆρων καὶ μεθ' ἰσχυρᾶς ὀπισθοφυλακῆς ἐκ τοῦ φιλοθεάμονος κοινῷ ὅπερ χειροκροτεῖ ἐνθουσιωδέστατα εἰς πάντα πλαταγισμὸν σφαλιάρας καὶ βαρυγδούπου τριόνφου ἐπὶ τῶν μούτρων τῶν ἀσυνειδήτων δηλητηριαστῶν μας ὀψωπωλῶν καὶ ὀπωροπωλῶν. Ὁ δὲ ὑπαστυνόμος μας κ. Σωτήρχος συνοφρυοῦται, ὡς ἂν ἔπινε ξύδι, εἰς πᾶσαν ἀναλαμπὴν χαστουκίας τῆς ὁποίας ἡ ἀντανάκλασις ἀντενακλᾶτο βέβαια εἰς αὐτόν· καὶ τὸν... ἐλυπήθημεν! Αἱ ὀπῶραι ἀπὸ προχθὲς ἀναπαύονται ὅχι πλεῖν εἰς τὴν γνωστὴν κόπρον τῶν ξηρῶν τῶν σεσηπότεων φύλλων, ἀλλ' εἰς ὠραίους πρασίλους μονσαμάδες. Ἡ ἐπιδεικτικὴ ἐκθεσις καθ' ὅλην τὴν παραλίαν τῶν σαρδελλῶν, τουλουμοτῶν, βακαλῶν, ταραμάδων κλπ. ἡλαττώθη· ἂν καὶ τὸ μόνον σωτήριον μέτρον θὰ ἦτο, χάριν τῆς ὑγείας τῶν πολιτῶν καὶ τῆς εὐπρεπείας τῆς πόλεως, ἐὰν ὅλο αὐτὸ τὸ ξάπλωμα τῆς μπακαλικοεχθέσεως περιορίζετο ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ καταστήματος ἐκάστου ἀπὸ τῶν ὁποίων οὐδεὶς θὰ ἐζημιούτο καθὼ γενικοῦ ὑποτιθεμένου τοῦ μέτρου, θὰ ἐξέλιπε δὲ τοιοῦτοτρόπως αὐτὸ τὸ ἀηδέστατον καὶ μέχρις ἀναγούλας ἐμετικὸν τῆς θεᾶς καὶ δυσωδίας τῶν μπακαλικῶν μὲ ὅλας τὰς μηχανημιστικὰς νότας τῶν βρυχωμένων μπακαλοπαίδων «σάρδα σάρδα μυρουδάτη κι' ὁ κολὸς τῆς κάνει μμάτι» καὶ τὰ παρόμοια ἀπὸ σαρδελλοβαρελίου δι-στιχα.

Ἐκτὸς τούτου πρέπει νὰ λείψῃ καὶ τὸ εἰς τὴν ξηρὰν ὑπερπήδημα τῶν πλοίων μὲ τὰ ὀπωρικά καὶ τὸ πᾶσα ἀπὸ χέρι εἰς χέρι τῶν πεπονίων, δι' οὗ οὐκ ὀλίγοι ἀμέριμνοι διαβάται ἐπὶ τῶν παραλίων πεζοδρομίων εἶδον τὸν οὐρανόν... καρπούζι! καὶ ἄλλοι ἐμέτρησαν καθ' ὅλον τὸ μῆκος καὶ πλάτος τοῦ σώματός των τὸ πεζοδρόμιον ἕνεκα τῶν φλιῶν. Ἐπὶ δὲ τοῦ ζητήματος τῶν μαγκούφῶν λωποδυτῶν, ἄλλου εἶδους λέρας τούτου πάλιν, βλέπομεν ἀπέχοντας τῶν καθηκόντων των τοὺς ἐπιτετραμένους κλητῆρας κατὰ τὴν θέσιν «Τζελέπη» εἰς βαθμὸν... συνεταιρισμοῦ.

**Τορὸς**

## ΑΙ ΦΕΛΛΑΧΙΔΕΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

**Τάνα, 14 Αὐγούστου**

Ἐν τῇ περὶ Φελλάχων σκιαγραφίᾳ σχεδὸν ὑπεσχεθῆν ὅτι ἔμελλον ἐν τῇ φορᾷ τοῦ λόγου, νὰ μὴ ἀρῶμαι ἀτελεῖς τὸ σκιαγράφημα, ἀλλὰ νὰ σκιαγραφήσω, ὅση μοι δύναμις, καὶ τὰς Φελλαχίδας· ἀλλὰ νῦν βλέπω ὅτι τὸ εὐκολὸν διὰ τοὺς αὐχμηροὺς Φελλάχους, εἶνε δύσκολον διὰ τὰς Καρυάτιδας ταύτας.

Τὸ γνωρίζω ὅτι αἱ ὠραιότεραι τοῦ κόσμου εἶνε αἱ ἑλληνίδες, ὠραιόταται δὲ αἱ ἀναγνώστριαι τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» αἱ μὴ ὀφείλουσαι τὴν συνδρομὴν· ἀλλ' εἴτε διότι ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ἐξεφελλαχίσθη, εἴτε καὶ διὰ τὴν ἀ-

λήθειαν τὴν ἀληθινήν, τοιμᾶ νὰ ρίψῃ ἀνὰ τὴν χώραν, ἥτις ἐλάτρευσε τὸ Κάλλος, ὅτι ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν, ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, εἶνε καὶ ἄλλος κόσμος, ὅστις σὰς ὁμοιάζει πρὸς τὴν πλαστικότητα τὴν καλλιτεχνικήν.

Διότι ἡ Ἑλένη ἔμεινεν ἐνταῦθα, ὅτε ὁ ἀτυχὴς Μενέλαος ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν τὴν ἐζίτει! Διότι ἐδῶ ἐβασίλευσεν ἡ ὤραία Σαμία, ἥς τὸ ὑπόδημα μόνον εἶδε καὶ ἐλωλάθη ὁ τότε Φαραῶ, πυραμίδα προσενεγκὼν αὐτῇ, τιμῶν τὸ γύναιον, ὅπως νῦν προσφέρουσιν ἀνθοδέσμην! Ὁ γενναῖος Σμέρδης ὁ τοῦ Καμψύσου ἀδελφὸς ἐνταῦθα εἶδε καὶ ἐνυμφεύθη, ἄδελγον ἂν πρὶν ἐλωλάθη, τὴν ὤραιαν ἀνεψίαν τῆς Σαπφούς, περιβόητον ἐπὶ καλλονῇ καὶ εὐφυίᾳ. Ναί! θὰ μοι εἰπῇτε, ἀλλ' αἱ ὤραιαι αὐταὶ δὲν ἦσαν Φελλαχίδες· αὐτὸ θέλω καὶ ἐγὼ νὰ εἰπῶ· ἦσαν ἑλληνίδες γνησίου ἑλληνικοῦ αἵματος, *pur sang* διὰ νὰ μιμηθῶ τοὺς αὐτόθι, ὥστε ἂν σχεδὸν ἅπασαι αἱ Φελλαχίδες εἶνε εὐθυτενεῖς *cum gzavitata*, ζωηραὶ καὶ λάλοι· ἂν ἔχωσι προσκλητικὸν τὸ βᾶδισμα καὶ ἀπωθητικὸν τὸ βλέμμα, ἂν ἐν ὅσῳ ἦνε ἄγαμοι, ἐλευθεριάζουσιν ὑπὲρ τὸ δέον περὶ τὴν σαγήνευσιν τῶν γαμβρῶν, ἐπὶ τὸ ἀγγλοσαξονικώτερον, ἂν καὶ ὑπανδρευθεῖσαι καὶ σοφώτεροι γενόμεναι διατηρῶσιν ἀρχαίας τινὰς σπαρτιατικὰς ἐξεις, διὰ τὴν τῶν προγόνων ἐπιμιξίαν, καὶ ἐὰν ἔχωσιν ἓνα σωρὸν, καὶ ἂν ἐπὶ τέλους, ἵνα ἐκστομήσω τὸ φοβερὸν ἂν, ἀπὸ τῆς κνήμης καὶ ὑπερθεν, οὐ γὰρ εἶσιν κεύνημῆδες, ἀλλὰ τὰ μάλα ἀκνήμῆδες, ἐὰν λέγω ἔχωσι τὸ πλαστικώτερον ἀνάστημα, τὸν καλλιτεχνικώτερον θώρακα, τὸν αὐχένα καὶ τὴν κεφαλὴν κλασικώτατα, τὰ ὀφείλουσιν εἰς τὰς προμήτορας· ἐγὼ ἂν καὶ εἶμαι ἀρσενικός, καὶ κολακεύωμαι ἀκούων, μὴ μόνον ἀπὸ τοὺς ἡμετέρους ρήτορας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς εὐεργετηθέντας Εὐρωπαίους, ὅτι οἱ ἡμέτεροι προπάτορες ἐξεπολίτισαν τὴν Εὐρώπην, ἀλλὰ ἐν τούτοις δὲν εἶμαι καὶ τόσον ὑπερφίλαυτος νὰ μὴ ὁμολογήσω ὅτι αἱ Φελλαχίδες ἐτορνεύθησαν ἀπὸ τὰς ἡμετέρας προμήτορας, τὴν Ἑλένην, καὶ τὴν Σαμίαν ἐκείνην, ἥς ἐλησμόνησα μὲν ἐγὼ τὸ ὄνομα, ἀλλὰ πάντως ἐνθυμεῖται ὁ χαριτολόγος Δ. Πανταζῆς καὶ κρούσετε αὐτῷ καὶ μαθήσεσθε! καὶ τὴν ἄλλην τὴν Κ. Ἀχαμαντίδου.

Καλὰ τί διάβολον, τρεῖς παλαιοανατολῖται ἦνοιζαν τὰ μάτια τῶν ἡμετέρων προγόνων, ἐπὶ τοσοῦτον μάλιστα, ὥστε ἑκατομμύρια πάλιν τούτων ἐχρειάσθησαν διὰ νὰ κλείσωσι τὰ ἰδικὰ μας, καὶ τρεῖς Ἑλλαντίδες, καὶ τί Ἑλληνίδες, δὲν ἠδύναντο νὰ τορνεύσωσιν ἔστω καὶ Φελλαχίδας, ἔστω καὶ τέρατα! Ἐπειτα δὲ *entre nous* (ἀπὸ τοῦδε θὰ μεταχειρίζομαι καὶ γαλλικὰ τινὰ *pour me donner de l'importance*), μόναι τάχα αἱ τρεῖς αὐταὶ εἶνε αἱ τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα ἀναλαβοῦσαι, πόσοι καὶ πόσαι!

Ὁ Ζωχὺὸς βέβαια καὶ ἅπαντες οἱ τῶν ἡμετέρων δαρβινίζοντες καὶ ὁ Αἰσώπιος ὁ Εἰρηναῖος μὲ τὸ ἡμερολόγιόν του, διαφορετικὰ θὰ ἐξηγήσωσι τὸ πρᾶγμα· θὰ εἰπῶσιν, ἀλλὰ τίς πιστεύει, ὅτι ἐπειδὴ ἡ Αἴγυπτος εἶνε χώρα ὁμαλὴ καὶ ἐπίπεδος, αἱ Φελλαχίδες δὲν εἶνε εὐκνήμῆδες· Ἀχαιίδες, ἀλλ' εἶνε ἄφ' ἐτέρου ἴσαι ὡς κυπαρίσσια καὶ εὐσταλεῖς ὡς Καρυάτιδες, ἔχουσι δὲ θώρακα πλαστικώτατον, ἐπειδὴ καὶ φυσικῶς καὶ ἀβασανίστως ἀναπτύσσεται, καὶ ἐπ' αὐτοῦ προβάλλουσι προμαχῶνες δύο, θαῦμα ἰδέσθαι! οὐ γὰρ σιδηροφόρουσιν, οὐδὲ στενεύονται, οὐδὲ κορσικῶς τορνεύονται· ἀλλὰ τοὺς πολλοὺς τούτους τοὺς δαρβινίζοντας μὴ ἀκούητε, ἀλλ' ἐξακολουθεῖτε σιδηρόφρακτοι, καὶ μάλιστα νῦν ὅτε πολλὴ μωυρίλα ἐπλάκωσε. Τὸ πολὺ πολὺ ὅπερ δύναται νὰ προέλθῃ εἶνε καχεκτικὴ τις κατάστασις καὶ μετ' αὐτὴν μαρασμὸς καὶ μετ' αὐτὸν φθίσις, ἀλλ' ὅχι δὲ καὶ πάντοτε καὶ ἀνεξαίρετως· ἐγὼ γνωρίζω πολλὰς σιδηροφράκτους, καὶ

ἐν τούτοις γεγηρακυῖας, ὥστε ἐξακολουθεῖτε. Ἀλλ' ἂς ἐπανελέθωμεν πρὸς τὰς Φελλαχίδας· ὅταν λοιπὸν αὐταὶ ἐπὶ κεφαλῇς φέρουσαι τὰ κἀνίστρα, ἐφ' ὧν εἶνε τὰ ἐμπορευσιμάτων, σαλατικά, ἢ αὐγὰ ἢ γάλα, ἢ βούτυρον, ἢ κύαμοι, ἢ ἀραβόσιτοι, ἐξαγγέλλουσαι ἐπιχαρίτως ταῦτα, διὰ βλέμματος καὶ καλῆς προκαλοῦσαι τοὺς ἀγοραστὰς, ἢ ὅταν τὴν στάμνον ἐπὶ κεφαλῇς ἔχουσαι περιπατοῦσι καμαρωτὰ καμαρωτὰ, ἢ κἀθῆνται ὡς σφίγγες περὶ τὰ καταστήματα των, νυμίζεις ὅτι βλέπεις τὸ πνεῦμα τῶν ἀρχαίων λαῶν ἐξεγερθὲν καὶ θαυμάζεις τόσων αἰώνων διασημότητα! ἂν ἡγείρετο νῦν ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ὁ τὸν Κεδίβην τῆς ἐποχῆς του ἀναστηλώσας, τὸν δὲ τότε Ἀραβῆ κατατροπώσας, ὃ χαρὰ καὶ πρόδοδος, τὰς Φελλαχίδας βλέπων θὰ ἀνεγνώριζεν, ἀλλὰ τὰς συμπολιτίδας πάντως οὐ! διότι αἱ παλαιαὶ φαινομηρίδες περιετυλίχθησαν εἰς διπλὰς καὶ τριπλὰς περιβολὰς, αἱ εὐθυτενεῖς Σπαρτιάτιδες ἔγειναν κεκυρτωμέναι διὰ τὸ σιδηροφορεῖν, αἱ ζωηραὶ, σεμνότυφοι. Ἀλλ' ἀγάλλου ὃ βασιλεῦ τῆς Σπάρτης, ἠκολούθησαν τὸν συρμόν, οὕτω γίνεται καὶ εἰς Παρίσιον· καὶ ὁ σκαιὸς βασιλεὺς ἐξεφώνησε «διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ αἱ Φελλαχίδες ἔχουσι καλλιτεχνικώτερον ἀνάστημα καὶ εὐστατέστερον». Ὑπὲρ δ' ἑλληνίδων ἀναξ Γεώργιος μαχόμενος ἀντίον ἠῦδα: «Ἀλλὰ νῆ τὸν Τρικούπη ρυπαρὰ μάλα καὶ πελματοβάμονες, ὡς ἐπιμαρτυρεῖ Χασάν ὁ πρίγκηψ. Τὸν δ' ἡμείβετο καὶ φθειρώσαι» πόδα προβάλλον καὶ φθεῖρα διχάζων Ἀγῆσίλαος ὁ Μέγας.

Ἐνῷ ἐγὼ ἡτοιμαζοῦν μὲ ἥθος ἐμπρέπον πρὸς εὐπειθῆ ὑπήκοον, καὶ μάλιστα ὅταν πρὸς δύο Α. Α. Μ. Μ. ὁμιλῇ, νὰ καθυποβάλλω εὐσεβάτως παρατηρήσεις τινὰς καὶ νὰ εἰπῶ ὅτι «ὃ βασιλεῦ Ἀγῆσίλαε, ἂν τοῦ καιροῦ σου αἱ Ἑλληνίδες ἦσαν φαινομηρίδες, αἱ τοῦ Γεώργου εἶνε μεσοφαινοκορμιδες καὶ μάλιστα ἐν ὥρᾳ ψύχους, ὥστε μὴ κατ' αὐτῶν ὀργίζεσαι, καὶ ὑγιεινὸν γὰρ καὶ ἀνδρικὸν τοῦτο· ἂν αἱ Φελλαχίδες εἶνε κατὰστικτοὶ ὡς ναῦται ἢ φυλακισμένοι τοῦ Μενδρεσέ, αἱ Ἑλληνίδες εἶνε ἐπίπαστοι καὶ κατάπαστοι, ὅπερ ἀντιμασιατικόν· ἐνῷ δὲ λέγω μὲ τοιούτους γλυκεῖς καὶ φιλελληνικοὺς λόγους προσεπάθουν νὰ μαλακώσω τὸν σκαιὸν Ἀγῆσίλαον καὶ ἐπὶ τέλους εἰς τὸ στόμα μου μοι ἤρχετο νὰ τῷ εἰπῶ, ὅτι αἱ Φελλαχίδες, εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἀπὸ τοῦ 10—25 δύναται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς δείγματα καλλιτεχνικά, ἀλλ' ἀπὸ κνήμης ἕως αὐχένος μόνον, καὶ ὅτι παρελθούσης τῆς νεανικῆς ἐποχῆς ἢ γίνονται ὡς ὀλλανδικαὶ διὰ τὴν παχυσαρκίαν, ἢ αἶγες Μελιταῖαι διὰ τὴν ἰσχύνητα, ἐνῷ λέγω τοιαῦτα διελογίζομαι, ἀνὴρ μετὰ πολλῆς ἀσεβείας ἐξηπλωμένος ἐκεῖ που, ὡς θὰ ἔκαμνε νεώτερός τις δημοκρατικὸς ἀπόντος τοῦ Μεγαλειοτάτου, ἀνακαγχάσας μᾶς λέγει «δὲν εἶνε διόλου παράξενον ὁ Γεώργιος σὰς νὰ γνωρίζῃ τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ αὐτὸς ὁ ἄλλος, ἐπιδεικνύων τὸν ἄνδρα, ὁ Ἀγῆσίλαος εἶνε μισογύνης».

Οἷα ἀμάθεια, οἷα ἀχαριστία, τὸν Ἀγῆσίλαον λοιπὸν ἀγνοεῖτε σεῖς οἱ νέοι Ἑλλήνες· ἀλλ' ἀπ' αὐτὸν ἅπαντες οἱ μεγάλοι σας ἐπῆραν ἀπὸ τοσοῦτάκι ὅτι καλὸν εἶχον, ὁ Φαλῆς τὸ ἀνάστημα, ὁ πάππος του τὰς εὐστόχους ἀπαντήσεις, ὁ Κωλέτης τὴν ἀλβανικὴν του πολιτικὴν καὶ ὁ καϊμένος ὁ Κουμουνοῦρος «τὰ ἄλλα ἀκριβῆς καὶ νόμιμος ὢν, ἐν τοῖς φιλικαῖς πράγμασιν ἐνόμιζε πρόφασιν εἶνε τὸ λίαν δίκαιον πρὸς αὐτούς». Ὁ Κουμουνοῦρος ἐπὶ τὴν ἐναντίαν ἑδρὴν τοῦ Βούλγαρη ἦλθε πρὸς τοὺς βουλευτάς καὶ τὸ πολεμεῖν καὶ τὸ προσκρούειν αὐτοῖς ἐάσας, ἐθεράπευεν ἐκάστῳ ρουσφέτιον δίδων καὶ ἀριστεῖον· ἐκ δὲ τούτων τιμᾶν δοκῶν καὶ μεγαλύνων τὸ ἀξίωμα τῆς ἐκείνων ἀρχῆς ἐλάνθανεν αὐξὼν τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν, τῇ πρωθυπουργ-

γία μέγεθος προσιθέμενος ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν εὐνοίας συγχωρούμενον.

Τοιαῦτα καὶ ἄλλα μᾶς ἔλεγεν ἐκεῖνος, ἐγὼ δὲ ἐρωτήσας αὐτὸν τίς καὶ πόθεν; Εἶμαι, εἶπεν, Ἀθηναῖος· εἶμαι ὁ Χαβρίας, ὁ Σέυμουρ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὃς μετὰ τοῦ Ἀγνισίλου, ὑπὲρ τὰ ὀδυνηκόντα τότε ἔτη γεγονότος (δηλαδὴ εἶχε, διενεήθη ἐγὼ τότε, ὁ Ἀγνισίλος τὴν ἡλικίαν ἣν ἔχει νῦν ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας) ἐξεκινήσαμεν ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν συμφερόντων προαμυνόμενοι, καὶ τὰ διωρθώσαμεν, διότι οἱ Ἀγγλοι (φαίνεται θὰ ἤθελε νὰ εἶπῃ οἱ Λακεδαιμόνιοι), εἶπε μειδιῶν ὁ δημοκρατικὸς Ἀθηναῖος αὐτὴν πρώτην τοῦ καλοῦ μερίδα τῇ τῆς πατρίδος συμφέροντι δίδοντες, οὔτε μανθάνουσιν, οὔτε ἐπίστανται δίκαιον ἄλλο, πλὴν ὅτι τὴν Ἀγγλίαν αὖξιν νομίζουσιν· ἄλλ' ἄλλα λόγια.

Μισογύνης ὁ Ἀγνισίλος καὶ πόθεν που, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν, ἀλλ' ἵνα μὴ φανῶ ἀμαθὴς, ἔκαμα ὅτι ἤξευρα καὶ σὰς συμβουλεύω νὰ κάμετε τὸ ἴδιον, φίλοι ἀναγνώστριαι, διότι εἶνε ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος νὰ μὴ ᾔη τις ἀξεγνοήστας· τί δὲ ἄλλο μάθησις, ἂν μὴ μπελαλίδικη ἀξεγνοήσας.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ Ἀγνισίλος ὑπερβαλόντως καὶ ἰδιαζόντως καὶ εὐγνωμόνως ἔπρεπε νὰ ᾔη φιλογύνης· διὰ γὰρ τὴν θείαν αὐτοῦ Τιμαίαν, ὁ χολὸς, ὁ σπιθχαιαῖος, ἡ παλῆροκαπα ἐγίνε βασιλεὺς, διότι καὶ πολὺς καὶ μέγας, ἡ ἀλήθεια εἶνε, ἐγίνε μὲ τὸν κόπον του. Ἐκεῖνη ἡ καυμένη, ἡ θεία του ἡ Τιμαία, ὑπακούουσα πρὸς τοὺς νόμους τῆς Σπάρτης καὶ τὴν πατρίδα θέλουσα νὰ ὠφελήσῃ, χρησιμοποιοῦσα τὴν ἐν αὐτῇ διαμονὴν τοῦ Ἀλκιβιάδου, τὴν ἐπαθε· διότι ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἤρξατο ἐν Σπάρτῃ τὸ πονηρὸν κόμμα νὰ ἐπικρατῇ καὶ ἡ ἀνομία νὰ βασιλεύῃ. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ βασιλεύσῃ ὁ Λεωτυχίδης ὁ Ζευξίδος καὶ Ἀλκιβιάδου, ὅπερ δίκαιον, διότι κρείττονες οἱ δύο ὑπὲρ τὸν ἕνα, ἐβασίλευσεν ὁ Ἀγνισίλος ὁ Ζευξιδάμου.

Ἀλλ' ἴσως τις τῶν ἀναγνώστων αὐστηρότερον κρίνων καὶ ἀπαιτητικώτερον, ἡξίου ἀτελῆ περιγραφὴν τῶν Αἰγυπτίων, διότι πολλὰ ἐκλείπουσι. Διότι δὲν ἀνέφερα π. χ., ὅτι πρὸς ἄνδρα Ἑλλήνα καὶ μάλιστα Πausanίαν θεσιθῆραν, ἅμα πατήσῃ τὴν χώραν τῶν Φελλάχων, θὰ νομίσῃ ὅτι ἅπαντα ἡ χώρα εἶναι γῆ βουλευτική, ἅπαντες γὰρ ὁμοῦ ὁμιλοῦσιν, ἐννοῶ τὸν πολλὸν λαόν, καὶ ἐξάπτονται καὶ ὑβρίζονται καὶ χειρονομοῦσιν ὡς βουλευταὶ ἢ Ἑβραῖοι, ἀλλ' ἐπειδὴ οὔτε Δημητράριοι, οὔτε Μάνδαλοι παρ' αὐτοῖς ὑπάρχουσιν, οὐ ξυλίζονται. Τώρα θὰ σκοτωθοῦν λέγεις· καὶ ἐν τούτοις οὔτε κἂν ἐδάρησαν, ἀργὰ καὶ κάπου γυνή τις νὰ δώσῃ, καλὴ ὥρα τὸν κύρ διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας, κανένα φούσκο στὸν ἄνδρα τῆς, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο σπάνιον.

Φόνοι δὲ καὶ δολοφονίαι καὶ ἐμπρησμοὶ καὶ πλῆγαι καὶ μαχαιρίαι καὶ χωροφυλάκων κακώσεις καὶ στρατιωτῶν ἐπιθέσεις εἶναι ἄγνωστα ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ τῶν βαρβάρων· εἰ δέ που γίνεσθαι, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν πολυχρόνιον μετὰ Εὐρωπαίων δόλιαν, ὡς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ὅπου ἄλλοι.

Πέρσι λοιπὸν, πῶς ἐπὶ Ἀραβῇ, πῶς οὕτω ἡγρίευσαν καὶ Εὐρωπαίους ἐφόνευσαν καὶ πόλεις ἐνέπρησαν καὶ οἰκίας ἐλεηλάτησαν καὶ χριστιανούς βίβη περιέταμον, δηλ. ἐδάπτισαν, καὶ τοιαῦτά τινα ἔκαμαν προσιδιάζοντα πεπολιτισμένους λαοῖς; Πάντες οἱ φονεῖς καὶ ἐμπρησταὶ ἦσαν Φελλάχοι εὐρωπαϊζόντες, ἂν δὲ μὴ ἐφοβούμενη δεινόν τι, θὰ ἔγραψον, ὅτι ἀπορῶ πῶς μόνον τόσα μικρὰ ἔπραξαν, ἀνθ' ὧν μεγίστην ἔπαθον. Ἀλλὰ τοῦ κύριε πέδην περὶ τὴν γραφίδα μου, ἐπίτρεψον δὲ ταύτῃ νὰ γράψῃ μόνον τοῦτο, ὅτι δηλ.

καὶ ὁ ἔσχατος ἀντιπρόσωπος ἐν χωρίῳ φελλαχικῷ ἦτο πραιτωρ καὶ ἀνθύπατος καὶ ἀρχιεπίσκοπος τῆς ἐποχῆς τοῦ παύου του, φίλε ἀναγνώστα, προσβοηθήσῃς τῆς κυβερνήσεως.

Ἄλλο ἓνα καὶ τῶναι πλέον. Ἀπὸ Παρισίους δὲ πολλοὶ ἦλθαν φορτωμένοι γράμματα· ἀδύνατον λοιπὸν νὰ μὴ ἐγνώρισαν τοῖς φίλοις καὶ εὐμοιρήσασιν τοῦ εἰς Παρισίους ταξιδίου, τίς ἐστὶν ὁ κανὼν καὶ πόθεν· ὥστε ἅπαντες γνωρίζετε νῦν, ὅτι χορὸς ἐστὶ φελλαχικὸς, διὰ τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων, ὡς λέγεται, εἰσαχθεὶς εἰς Γαλλίαν. Νὰ ἤθελεν ὁ πρίγκηψ Χασάν, τὸ μισαφιρλίκι ἀνταποδίδων, νὰ ἐπέτρεπε χορευτρίαν τινὴ τοῦ χαρεμίου του, νὰ τὸν ἐχόρευεν.

Ἦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι οἷα γὰρ, αἱ Ἀθῆναι θὰ ἐπάθειαν ὅτι τὰ Ἀθῆναι ὅτε μετέβη ἐκεῖ ὁ Εὐρυπίδης, ὁ ψεύτικος ὅμως, ἢ ὁ Ἑρξῆς, ὅτε ὁ Θεμιστοκλῆς ὁ ἀληθινός. Ἀλλ' ἐλπίζωμεν ὅτι ἐν χώρᾳ ἐν ἣ ἄδουσιν Ἀρμένιοι θὰ χορεύσῃσι Φελλάχοι. Ἐλπίζωμεν ἐπὶ τὸ μέλλον.

### Ι. Καμπάνης.

## Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΥ ΧΑΡΑ

Ἀφιερῶται τῷ ἐν Ἑλευθερίᾳ καὶ Μούσαις Ἀδελφῷ μου  
Βλασίῳ Γαβριελλίδῃ

[Ἀδελφε μου

Κατέπεσα πλέον καὶ εἶνε ζήτημα ἂν θ' ἀνεγερθῶ ποτε, ἵνα ψάλλω τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Καὶ ἦτο δυνατόν ν' ἀνθίσω ἐπὶ πλέον; Πολὺ ἔζησα εἰς τὸ ταπιφράγγον τῆς διαφθορᾶς καὶ τοῦ κακοήθους ὕλισμου. Σήμερον ἔχω ἱατρικὸν συμβούλιον καὶ τοῦτο διότι ἔχω ἐξ τέκνα τῶν αἰσθημάτων μου, ἄλλως... τί ὠραιότερον τοῦ θανάτου διὰ τὸν μὴ ἀνεχόμενον τὸν παρεξηγηθέντα σκοπὸν τῆς ζωῆς; Ἡ τελευταία μου χαρὰ, ἣν πρὸς δημοσίευσιν σοὶ πέμπω, δὲν εἶνε ἄρ' ἡ τοῦ τελευταίου μου ἔσχατος; — Ἀ! πόσα ἔχει ἡ καρδία μου! ἀλλ' ἀπέκαμα... Σὲ φιλῶ, ὁ ἀγαπῶν Σὲ πολὺ πολὺ,

### Π. Σ. Συνοδινός]

Τὸ βλέπω ἔζησα πολὺ... βαστάζω εἰς αἰῶνας  
Ὁκτὼ καὶ τεσσαράκοντα στήν ράχιν μου χειμῶνας.  
Ἀχ! εἶν' ἡ ἡλικία μου νεότης τῶν Βανδάλων  
Καὶ γῆρας εἰς τὸν ζήσαντα ἐκ τῶν παθῶν τὸν σάλον.  
Οἱ χρόνοι δὲν δεικνύουσι πάντα τὰς ἡλικίας,  
Ἀλλὰ τοῦ στήθους οἱ παλμοὶ, οἱ πόθοι τῆς καρδίας.  
Κατέστη τῆς καρδίας μου ὁ πόθος δῆμιός μου,  
Διότ' εἰς δούλους σάλπισμα ὑπῆρξ' ὁ γογγυσμός μου.  
Συντετριμμένον ἔσσυρα τὸ σῶμα μου πρὸ χρόνων  
Καὶ ἤμην πάντοτ' εὐζωνος ἐθνεγεργῶν ἀγώνων.  
Ἀλλ' ἔζη ἡ καρδία μου καὶ ὅταν ζῇ ἡ καρδία  
Εἶν' ἡ ζωὴ μας ἀνοιξὶς καὶ ἦσθαι αἰωνία.—  
Ἀντήχ' εἰς τῆς ἀσπίδος μου τὸν ἦχον ἢ φωνὴ μου  
Κ' εἰς τὰς ἐγέρσεις τοῦ λαοῦ ἀνέζη ἡ ψυχὴ μου.  
Ἐφώνει αὐτὰν ἢ ἐπὶ τὰν! ἢ τοῦ οὐρανοῦ μου Μούσα  
Καὶ θάνατον τῶν καρδιῶν ποτὲ δὲν ἐννοοῦσα.  
Τίποτε δὲν μ' ἐκούραζε... κ' εἰς πάσης ἀγωνίας  
Φῶς ἐκ τοῦ σκότους φλογερὸν, ὡς φοινῆξ ἀνεπήδων,  
Νέους ἀγῶνας σκαπανεὺς ἐζήτουν νεανίας  
Κι' ὁ οὐρανός μου εἶχ' ἄστρον ἐν τῷ ἄστρον τῶν ἐλπίδων,  
Χθὲς ἐτι δὲν ἐπάταξα τὴν ἐθνοκαπηλίαν,  
Ἥτις μᾶς ἔδωκε γυμνὴν δαφνῶν τὴν Θεσσαλίαν.  
Καὶ εἰς τὰ Ἰωάννινα, καὶ εἰς τὴν Ἑλασσῶνα  
Καὶ εἰς τοῦ Ἀλεξάνδρου μας τὴν δούλην Ἀμαζόνα,